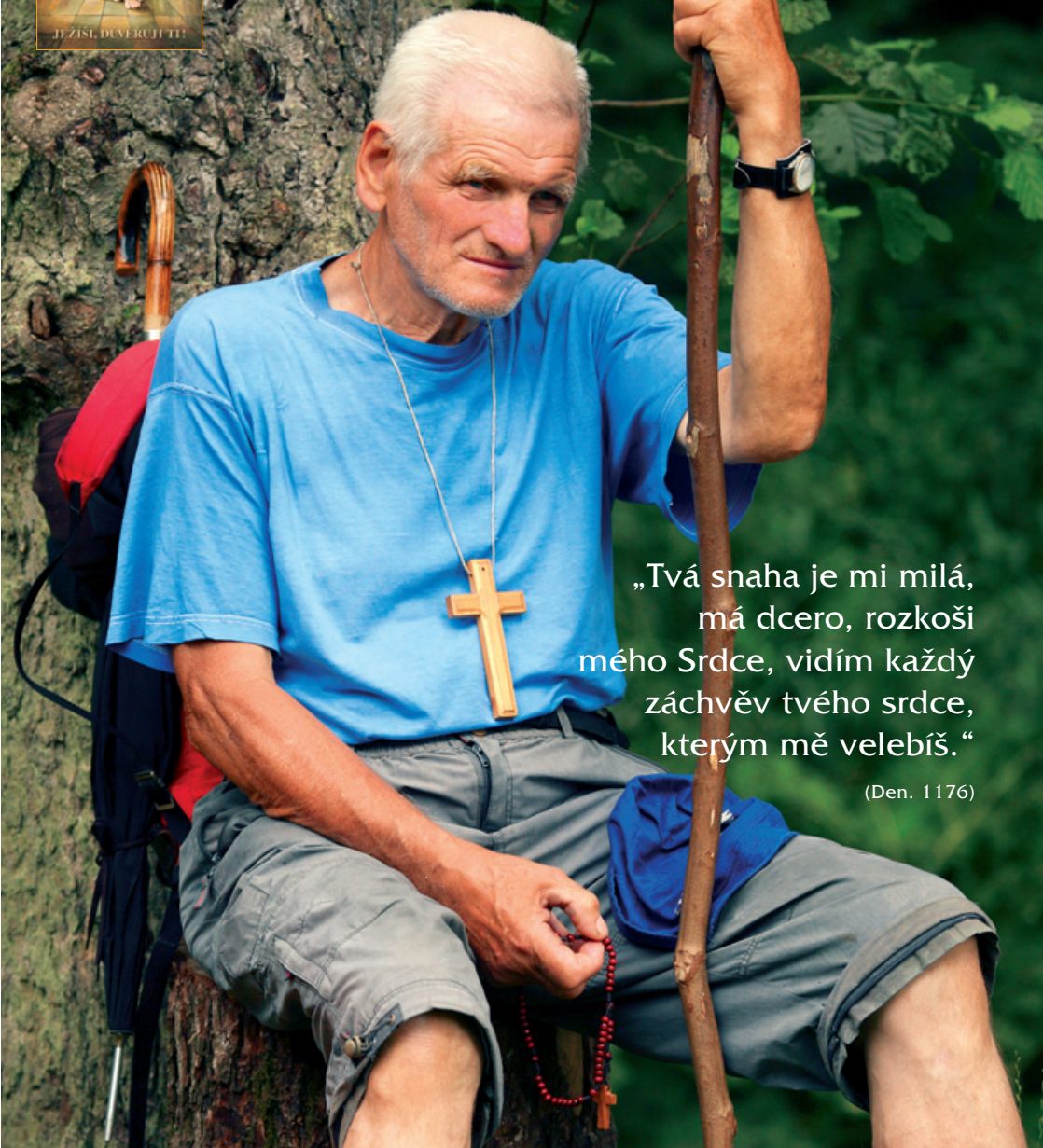

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 3/2010

„Tvá snaha je mi milá,
má dcero, rozkoši
mého Srdce, vidím každý
záchvěv tvého srdce,
kterým mě velebíš.“

(Den. 1176)

Drazí přátelé,

celý náš křesťanský život je skrze Boží milosrdenství jakýmsi „pozdvihováním“ naší lidské bídy k tomu, co je původní krásou člověka a co bylo v každém z nás vážně narušeno prvním hříchem.

Mezi nebem a zemí je spojení, které vzniklo díky lásce Boha k člověku, které je životodárným lékem proti smrti a zlu hříchu a které nic nemůže přerušit, omezit nebo odmitnout – jen člověk sám.

Bohužel, zdá se, že v dnešním světě už mnozí lidé „nehledí k nebi“. V době Pána Ježíše mnozí volali, že jsou nemocní, a byli uzdraveni, dnes mnozí lidé volají, že jsou zdraví... Toto číslo „Apoštola“, které odevzdáváme do Vašich rukou, věnujeme uzdravení, protože se zdá, že v našem světě je třeba neustále zdůrazňovat, že je velice nebezpečné zlehčovat nebo popírat existenci hříchu a jeho zhoubné následky pro lidský život. Chceme znova připomenout, že máme ke komu jít – Kristus je ten, kdo nás opravdu osvobozuje. Řešení spočívá v odvaze čelit hříchu a pravdě o sobě společně s Kristem. Kéž by se toto číslo pro všechny stalo povzbuzením k pokorné a vděčné důvěře! P. Wojciech Zubkowiec SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC Vychází čtyřikrát do roka

Adresa redakce: Jány 71, 592 32 Jány
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:
© Zgromadzienie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowiec SAC
MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřičice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Jan Baxant	3
Ježíš uzdravuje... celého člověka	5
Pane Ježíši, důvěřuji Ti!	7
Anatomie důvěry	10
Bůh vychází člověku vstříct, ale část cesty musíme urazit sami	13
Ukázka z knihy KNA	16
Rozhovor s otcem Pavlem Havlátem ...	18
Poslání a spiritualita s. Faustyny	25
Korunka k Božímu milosrdenství	26
Pěší pouť 2010	27
Na apoštolských cestách	30
Informace • Literatura	34

MONS. JAN BAXANT
BISKUP LITOMĚŘICKÝ

NAŠÍM PRAVÝM ŠTĚSTÍM JE ZDRAVÍ DUŠE

Ježíš Kristus přichází jako lékař, ne proto, aby odsuzoval, ale uzdravoval a osvobozoval. On uzdravuje celého člověka, nejen tělo, ale také duši.

V poslední době se v našem křesťanském prostředí poměrně často mluví o uzdravování a v civilní oblasti o nutnosti spravedlivého, ale i důsledného řešení otázek zdravotnictví. Zdá se, že nemocných lidí je stále více, a proto se až úmorně hledají rozmanité systémy, jež by snad zázračně vše překlenuly. Těžké stavy nemocných lidí a současný nedostatek soustavné péče o nemocné nelze jen tak přejít. Soucit či kritické konstatování nepostačí. Pomoc hledejme u Krista! Předně proto, že nám ji nabízí, ale nevnučuje, a pak si i prostudujeme celou řadu příkladů skutečně svatých lidí, kteří se službě nemocným zasvětili. Ježíš a jeho opravdoví následovníci nás upozorňují na to, že není největší lidskou hodnotou zdraví těla, ale že naším pravým štěstím je zdraví naší nesmrtelné duše. Co by bylo platné, kdyby silný a zdravý člověk vystavující své svaly a gymnasticky vypracovanou postavu měl neklid v duši, žil by ve stavu hříchu, tedy v nepřátelství s Bohem. Byl by šťasten? A naopak nemocný, třeba i na lůžko upoutaný pacient, snášející svou těžkou situaci v důvěře v Boha, bez naříkání a zoufalství, posilován modlitbou a svátostí smíření, obětující obtíže své nemoci kupř. za záchranu své rodiny a svých přátel nebo za obrácení hříšníků; takový člověk je vlastně šťastný vědomím, že žije a netrpí zbytečně.

Je velmi užitečné a patří to ke skutkům křesťanského milosrdenství, tedy k víře v Boha, která se projevuje skutky, navštěvovat nemocné. Většinou si myslíme, že nemocné svou návštěvou potěšíme. Ano, je tomu tak. Ale platí, že nemocní mohou povzbudit i nás, zdravé a „silné“. Stačí, když jim budeme naslouchat, a stane se to pro ně lékem nejpotřebnějším a současně vskutku nejlacnějším. Takový oni potřebují. Protože se však ze svého nemocničního lůžka na svět a světové problémy dívají z jiného úhlu a třeba i v bezesných dlouhých nocích meditují a povídají si s Bohem, obohatí a potěší nás, protože nám předají svou osobní moudrost i zkušenost, že je tu Ježíš Kristus, ujišťující je i nás o tom, že se naše lidská existence nevyčerpává pobytem zde na zemi a že on nejenom léčí, ale i uzdravuje, totiž odpuštěním hříchů osvobozuje celého člověka, a dokonce, tak tomu přece věříme, dává perspektivu věčného života.

✙ Jan Baxant

JIŘÍ ŠTOURAČ • „BEZ NÁZVU“ • 2006

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

JEŽÍŠ UZDRAVUJE... CELÉHO ČLOVĚKA

Letmý pohled na evangelia prozrazuje, že Ježíš může uzdravit všechny druhy choroby a nemoci. A ty mnohé texty o uzdravení ze všech možných nemocí (fyzických i duchovních – při odpuštění a vymítání zlého ducha) mají dokázat a jasně prokázat, že Ježíš chce obnovit celého člověka, na všech rovinách jeho bytí. A k této tezi nám skvěle poslouží perikopa o uzdravení malomocného, Mk 1,40-45.

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, co nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlášovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Přesto však chodili k němu lidé odevšad.

Malomocenství je v Bibli jedním z nejhorších neštěstí, která mohou člověka potkat. Malomocný je jako „mrtvé narozené dítě“ (Nm 12,12), „chodící mrtvola“. Jeho uzdravení se přirovnávalo vzkříšení mrtvého (proto neudivuje reakce izraelského krále na Naamánovu žádost: „Což jsem Bůh, který může zabít a vzkřísit k životu?“ – 2 Kr 5,7). Malomocní museli žít odděleně – už samotné setkání s nimi znečišťovalo. Rabínská teologie považovala malomocenství za Boží trest a, následkem toho, viděla v malomocném hříšníka. Pro lepší představu – malomocenství bychom dnes snad mohli srovnat významem třeba s nemocí AIDS.

Jako v mnoha perikopách o uzdravení, i zde nemocný přichází k Ježíšovi. Vkleče se dožaduje pomoci. V jeho žádosti se skrývá hluboká víra. Pokud uvážíme, že pouze Bůh mohl osvobodit od malomocenství, jak velká musela být důvěra malomocného nejen v Ježíšovu dobrou vůli a uzdravující moc, ale i v Ježíšovo spojení s Bohem! Víra malomocného je pozoruhodná také v tom, že nevyžaduje dotek („dotknu-li se jen jeho šatů...“), ba ani slova („řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven“) – stačí Ježíšovo rozhodnutí (chceš-li)!

Ježíšova odpověď je soucit, který nezůstává pouze na rovině citu, ale stává se činem. Vztažení ruky (spíš pravé) a dotek jsou typickými znameními zázraku uskutečněného v autoritě. Ježíš se dotýká nemocného i přesto, že to bylo zakázané zákonem. V tom můžeme zahlédnout jeho vědomí moci a neohroženosti. Uzdravení se opět děje okamžitě. Evangelium se tak liší od starozákonních textů o uzdravení (Nm 12,4-16; 2 Kr 5,8-14). Miriam musela na své uzdravení čekat sedm dní, Naamán se musel sedmkrát umýt v Jordánu, zde je však malomocný *okamžitě* zdrav.

Následuje striktní zákaz mluvit o uzdravení. A důvod zákazu je hned zřejmý – Ježíš by kvůli popularitě nemohl „svobodně“ pů-

sobit (tedy jako hlasatel evangelia a služebník Boží) – dav by jej zřejmě vyhledával jako divotvůrce.

Uznání kněze se pak stane důkazem a potvrzením uzdravení (Lv 13,49). Na svědectví má uzdravený přinést to, co je nařízeno zákonem. Mohli bychom mluvit o „tiché evangelizaci“ skrze mlčenlivé svědectví Ježíšových skutků.

K ÚVAZE

Bez rodiny, nejbližších, přátel. Mimo společenství. Pro druhé „mrtvý“. To vše prožíval malomocný, který (podle zákona) musel žít na opuštěných místech. Ba dokonce se nesměl k druhým přibližovat – byl pro ně ohrožením, nebezpečím. A navíc – žít s představou, že jeho nemoc byla důsledkem hříchu, zla! Zažíval tedy na sobě smrt (zažíva prožíval smrt – bez vztahů, bez společenství s druhými, bez Boha – vždyť neměl účast na bohoslužbě a „žil v hříchu“). A k tomu ještě – nejen že na něm smrt lpěla, ale dokonce byl jejím nositelem! Lidé od něj proto utíkali. Nezažíval pak takový malomocný i vnitřní smrt, pocit naprostého odmítání – jak od lidí (a vlastních příbuzných, tedy nejbližších!), tak od Boha? A k tomu ještě ta „nepříjemná nemoc“ – nemoc „ztrapňující“, protože jej činila nevzhledným, odpuzujícím. Nestál pak takový jedinec krůček od vlastního sebeodmítání? (Odmítání tedy nejen od vnějšího okolí!) Krůček od nenávisti k vlastnímu tělu? A krůček od smrti... fyzické? (Nenij tedy duševní a duchovní!)

Je tu však někdo, kdo není bezmocný. První člověk, který nemusí utíkat před tímto malomocným. První, který se ho dotkne! Pro kterého nakažlivá nemoc není překážkou! První, kdo mu tím dotekem ruky může sdělit: „Přijímám tě!“ A nejen to – je tu konečně někdo schopný „odít“ toho malomocného novou důstojností. „Už se ne-

musíš cítit jako vyvrhel, jako chodící mrtvola, jako zosobnění smrti. Chci, aby tě nemoc opustila. Toužím, abys mohl opět najít pravé lidské vztahy. Svou důstojnost před Bohem. Protože – žádná smrt mě nemůže zastavit. Já jsem silnější.“

Ježíš vnáší život tam, kde je smrt. Pohlcuje smrt nejen v jejích projevech vnějších, ale i vnitřních: sebeodmítání, narušené vztahy, pocit zmařeného a zbytečného života, nedorozumění, ba dokonce odmítnutí ve společenství (ve farnosti?). Ježíš uzdravuje někdy ihned, někdy ale také postupně. Nejčastěji zakoušíme jeho *uzdravující doteky* v delším období, v procesu postupné *rehabilitace* (společenské) a *rekonstrukce* (poničeného obrazu sebe sama, pokřiveného vztahu k sobě i k druhým – ale i k Otci!).

A je to velké dobrodružství *vidět a zakoušet na sobě*, s jakou fantazií Kristus používá různé lidi a situace, aby v nás obnovil původní Boží mistrovské dílo. Jen jedno žádá – abychom mu dovolili se nás dotýkat. A abychom neutíkali před ním... jako „nevěřící malomocný“, který se už považuje za ztracený případ... i pro Krista!

Jen jedno – jednat jako ten prozíravý a moudrý malomocný!

K reflexi

1. Zkusil jsi někdy prosit za uzdravení od svých duchovních nemocí (lenost, hněv, závislost na...)? Se stejnou náležitostí, jako kdybys prosil za uzdravení od vážné nemoci?
2. Malomocný tě povzbuzuje, aby ses před Kristem neskrýval – se svými ranami, před kterými ty sám zavíráš oči. Vždyť Kristův dotek je jemný – a proměňuje. S důvěrou přistupuj k němu... se svými „otoky, jizvami, skvrnami“, ale i pocity nepřijetí, vyhoření.

PANE JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU A UZDRAVENÍ

Když mě nosila maminka pod srdcem, onemocněla chřipkou doprovázenou vysokými teplotami. Když se narodí zdravé dítě, silně zapláče – je to nevědomá obrana, protest, kterým dává najevo nelibost nad změnou prostředí. V mamince bylo lépe než mimo ni, i když je v její těsné blízkosti. Z tohoto pláče mají všichni, kdo jsou porodu přítomni, velkou radost – je vnímán jako projev zdraví novorozence. Já nezakřičel a lékař, který porod vedl, řekl – s tím klukem není něco v pořádku. Později se při dalším vyšetření zjistilo, že mám nemocné srdce – vrozenou těžkou vadu – následek maminčiných horeček. Mnohokrát jsem si kladl otázku – žil bych, kdyby moje maminka byla nevěřící a kdyby podstoupila vyšetření dnešními moderními metodami a zjistilo se moje postižení? Mnoha dnešním maminkám je nabízena na základě možnosti vážné nemoci nebo postižení jejich dítěte volba – „přerušit“ jejich život.

S takto nemocným srdcem jsem mnoho činností nemohl dělat. Závistivě jsem se díval na své kamarády, jak běhají za míčem, jezdí na kole, honí se. Když jsem neposlechl zákaz rodičů a přidal se, za chvíli jsem se dělal na zemi promodralý a těžce lapal po dechu... jak jsem toužil být zdravý jako ostatní.

V šesti letech jsem začal ministrovat, zde jsem s dechem stačil. Až do puberty na mě blahodárně působil pan farář, který byl horlivým ctitelem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. K prvnímu svatému přijímání nám daroval na památku tohoto velkého dne zarámovaný obraz Pána Ježíše, který prstem ukazuje na své probodené Srdce.

Ve třinácti letech jsem v nemocnici, připraven svátostmi, prodělal velmi těžkou operaci srdce. Naděje na přežití byla malá, na uzdravení mizivá..., ale pan profesor, který operaci vedl, řekl mému tatínkovi: „Přes velmi malou naději je tu ještě jedna, a já na ni sázím – ten kluk se na tu operaci

teší a je skálopevně přesvědčen o tom, že se uzdraví. “Matně vzpomínám, kolik dětí se po operaci neuzdravilo, někteří operaci nepřežili. Dnes už je lékařská věda a umění lékařů dál, takto nemocné děti jsou operovány velmi brzy po porodu... – pokud se ho dožijí. Teprve později jsem se dovídal, kolik lidí tehdy prosilo na kolenou za mé uzdravení. Zážrak se stal a srdce funguje už několik desetiletí tak, jak má, při následných kontrolách lékaři nad tím kroutí hlavou, vzpomínají pana profesora K. a uznale říkají: „Hm, to se mu podařilo.“ Věřící člověk, kromě uznání a díky lékařů ví, že „lékař léčí, Pán Bůh uzdravuje“, a děkuje Lékaři všech lékařů. Osobně při této vzpomínce prosím za všechny lékaře – vždyť mají tak blízko a přitom často tak daleko k Pánu Bohu.

Po uzdravení srdce se mi otevřel svět, zvláště ten sportovní. A tak jsem se do něj vrhl a užíval, konečně jsem se mohl vyrovnat ostatním. Nakonec to skončilo zase těžkou nemocí srdce. Ne tělesnou, ale duchovní – hříchem. A na hřích nepomohou žádné prášky, žádný skalpel. Na uzdravení ze hříchu nepomůže často ani strach ze zaslouženého trestu. Při zpětném pohledu vnímám, jak hlubokou pravdu čteme u apoštola Pavla: „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře daleko větší rozmnožila milost.“ Jsem přesvědčen, že k uzdravení mého hříchem nemocného srdce velmi přispěla odmalicka vštěpovaná úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Nevím už kdy a kde jsem poprvé uviděl obraz Božího milosrdenství, tak jak ho namaloval umělec podle návodu, který mu řekla svatá sestra Faustyna – tak jak Pána Ježíše uviděla. Pán Ježíš se dívá upřeně na člověka, jednou rukou ukazuje k nebi a druhou na své srdce, z kterého vychází dva paprsky. Pod tímto krásným obrazem jsou slova „Ježíši, důvěřuji Ti.“ Jak často vnímáme – v boji se svým hříchem nebo

s hříchy svých bližních – svou bezmocnost. Nad tím vším se jako duha naděje klenou tato slova – Ježíši, důvěřuji Ti. Jeden kněz často opakuje svým farníkům – „Nejmocnější velmoc na světě jsou dvě bytosti – Bůh a já.“ Jedinou cestou uzdravení celého člověka je naprostá a bezmezná důvěra v Pána Ježíše, vědomí jeho nesmírné lásky ke každému člověku, zvláště k tomu, kdo je nemocný hříchem.

Na závěr této výzvy a povzbuzení uvedu příběh uzdravení jednoho člověka, kterého jsem poznal při duchovní službě ve věznici.

Při pravidelných návštěvách tohoto zařízení, když mě dozorce vede do pastorační místnosti, se dívám do tváří a do očí odsouzených, které potkávám. Kolik je do nich životem vepsáno tvrdosti, zklamání. Přemýšlím, kolik z nich nepoznalo skutečnou rodičovskou lásku, kolik z nich nikdy neslyšelo nic o Bohu, o Panně Marii, o příkladu svatých. Kolik to bylo ran a vnitřních zranění, která je přivedla na tato místa, kolik z nich nemá člověka, který by je měl rád. Kolika z nich se nedostává trocha dobré vůle k nápravě života. Kolik to vše stojí času, prostředků, a oni znovu páchají zločiny – jakákoli naděje na polepšení je často předem odsouzena k nezdaru. Mnoho z nich často doufá, že je propustí po uplynutí poloviny trestu. Jeden – Josef – mě překvapil svou větou:

„Já chci vytrpět celý trest. – Proč? – Jako malý chlapec jsem měl maminku, která byla katolička, poctivě žijící svou víru. Tatínek, ten měl maminku velmi rád, ale byl zarytý komunista. A tak jsem do patnácti let byl vzorným ministrantem, byl u prvního svatého přijímání, u biřmování. Potom jsem přišel do města na internát a bez přímého vlivu maminky se chtěl všem vyrovnat a začal pochybovat o víře, o Bohu – vždyť táta je taky dobrý člověk a Boha ne-

Nyní vím, že mě nemiluješ kvůli milostem nebo darům, ale dražší než život je ti má vůle; proto se s tebou spojuji tak těsně jako s žádným jiným tvorem.

(Den. 707)

potřebuje. Přidal jsem se k partě spolužáků a abych se jim vyrovnal... první vykouřená cigareta, první pivo, první sklenka tvrdého alkoholu, první dávka drogy. Peníze brzy došly, kde je sehnat? A tak přišla první krádež. Několikrát mě chytili, ale tatínek mě díky svému stranickému vlivu ze všeho dostal. Nakonec jsem spáchal velmi těžký, strašlivý zločin, ani jeho vliv mě neochránil před dlouholetým trestem. Všichni se ke mně obrátili zády – kromě maminky. Ta za mnou každý měsíc jezdila přes celou republiku, později jsem se dozvěděl, za jakou cenu. Moji sourozenci jí řekli, že pokud se bude stýkat s tím zločincem, tak se nesmí vídat s vnoučaty. Maminka přinesla i tuto oběť. Pamatuji se, že při návštěvách – někdy jsem dokonce odmítl za ní přijít – držela v rukou růženec a láskyplně se na mě dívala. Ten pohled mě přímo pátil, nemohl jsem ho snést. Na její trpělivá slova, výzvy k obrácení, jsem reagoval velmi podrážděně. Po třech letech maminka zemřela a nikdo za mnou na návštěvy nejezdil. Až jednou jsem se „omylem“ setkal s vězněm, který se pod vlivem křesťanů dostal k víře v Boha. Když mi s nadšením vyprávěl o Bohu, o Jeho lásce, tak jsem si uvědomil, že to všechno vím, že to znám z dětství, které bylo tak krásné. Návrat k Pánu Ježíši byl těžký, ale podařil se. Dnes vím jedno – chci zde být až do konce, vykonat pokání, které stejně nenapraví všechny škody, které jsem napáchal svými zločiny, a pomáhat k nápravě těm svým bratrům, kteří jsou zde kolem mě. Často vzpomínám na maminku a její nezlomnou důvěru v moc vytrvalé modlitby.“

Ježíši, důvěřuji Ti! Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi a nad celým světem, na přímluvu Neposkvrněného srdce Panny Marie.

Ladislav Kinc ■

DOC. MUDR. THDR. MGR. JAROSLAV MAX. KAŠPARŮ, PH.D.
PREMONSTRÁTSKÝ DIAKON A SOUDNÍ PSYCHIATR

FOTO: W. Zubkowitz

ANATOMIE DŮVĚRY

V jednom křesťanském časopise jsem viděl fotografii otce, který držel svého malého synka nad hlubokým skalním útesem a dítě se radostně usmívalo. Pod obrázkem bylo jediné slovo. DŮVĚRUJI.

A přesto stačilo, aby otec otevřel svoje dlaně, a dítě by se zřítilo ze skály.

Důvěřuji. Pojem, který slychávám už jen sporadicky, slovo, které je snad odsouzeno

k vyhynutí. Více než slovo důvěra slyšíme větu „Dneska už se nikomu nedá věřit.“ A přesto je důvěra jednoho člověka ke druhému tak velice důležitá.

Představte si situaci, kdy praktický lékař z malého města pošle svého pacienta na vyšetření do okresní nemocnice. Muž nastoupí do autobusu, posadí se a v klidu cestuje. V cílové stanici vystoupí a zeptá se prvního kolemjdoucího, kde je ve městě nemocnice. Ten mu ukáže směr a popíše cestu, na kterou se náš pacient vydá. Podle směrových tabulí dorazí na patřičné oddělení, vypoví muži v bílém plášti svoje potíže, nechá se vyšetřit a odejde z nemocnice s re-

ceptem do lékárny. Zde podá ženě za pultem recept a vezme si předaný lék, který doma pravidelně užívá.

Tento člověk je veliký důvěřivec. Kdyby jím nebyl, požádal by dříve, než si koupí jízdenku, muže za volantem, aby mu ukázal řidičský průkaz, zda má skutečné oprávnění k řízení autobusu, a potom by ho ještě nechal dýchnout do balonku na přítomnost alkoholu. V cílové stanici by se neptal jenom jednoho, ale deseti kolemjdoucích, následně by si udělal statistický průměr jejich odpovědí a šel by doporučeným směrem. Muže v bílém plášti by nejprve požádal o předložení lékařského diplomu a potvrzení jeho další odborné kvalifikace a onu ženu v lékárně by požádal o její diplom farmaceuta. Na cestě domů by si v obchodě koupil konzervu a na místě požádal prodavače, aby mu ji otevřel, protože potřebuje jistotu, zda v konzervě je skutečně to, co je napsáno na jejím obalu.

Lidské jednání se téměř vždy vztahuje k budoucnosti, a musí se tedy opírat o věci, které nelze bezpečně vědět nebo si je sto procentně předem ověřit. Chtě nechtě se musíme na ty druhé spolehnout a důvěřovat jim. Důvěra je proto nezbytným předpokladem života v lidské společnosti, která si vytvořila množství různých institutů, které důvěru podporují, případně pojišťují. Zároveň však důvěra vždy obsahuje jistou míru nejistoty a rizika zklamání nebo zneužití. Důvěra k druhým lidem může být všeobecná, jak tomu bývá u přátel, ale může být i omezená jen na určité oblasti. Člověk běžně důvěřuje odborníkovi (lékaři, právníkovi, instalatérovi), i když o jeho charakterových vlastnostech nemusí mnoho vědět. Důvěra se získává poměrně obtížně, ale dá se velmi rychle ztratit nepoctivostí, nečestným jednáním a podobně. Ne nadarmo říká starověký Démosthenes: „Než člověk někomu věnuje důvěru, má se podívat na jeho

způsob života a na jeho charakter.“

České slovo důvěra má svůj původ ve slově víra. Dů-víra. Jiné jazyky, například Esperanto, používají pro pojmy víra a důvěra dokonce stejný výraz. I když obsah pojmu víra a pojmu důvěra není totožný, z velké části se jejich významy překrývají. Komu totiž věřím, tomu také důvěřuji.

Bylo již vysloveno, že lidské jednání se vztahuje k budoucnosti a člověk, má-li žít a spolupracovat s tím druhým, musí mu také důvěřovat. A život s Bohem je aktem vzájemné důvěry. Protože i víra v Boha je lidským jednáním – modlitba, pokání, slavení, hlásání – vyžaduje i ono důvěru založenou na víře v Boha. Důvěřuji Božímu slovu, Božímu odpuštění, Božímu milosrdenství, Boží prozřetelnosti. Pojem důvěra je zcela obsažený v pojmu víra a víra bez důvěry se stává vírou mrtvou. Prvním předpokladem důvěry je tedy víra někomu a té musí předcházet víra v Někoho.

Poslední dobou jsme svědky zvláštní křesťanské víry, kdy lidé, kteří se prezentují jako věřící křesťané, pěstují víru „a lá švédský stůl“, kdy si z celého duchovního bohatství i učení církve berou jen to, co se jim líbí, eventuálně hodí. Věřím sice v Boha, ale všechna jeho přikázání neakceptuji, protože jsou proti stylu mého života. Věřím, že je „cosi nad námi“, ale zda je to opravdu Ježíš? To asi ne, protože v jeho zmrtevýchstání nevěřím.

Z takové „rádobyvíry“ nemůže vzejít důvěra v Boha. A pokud někdo nevěří v živého Krista, nemůže věřit ani v to, co z Něho vychází, a tím je jeho milosrdenství. Potom už mu zbývá jen důvěra v horoskopy, věstce, mágy nebo numera.

Důvěra Bohu je do jisté míry podobná anatomii lidského těla.

Základem je zdravá katolická víra, kterou bychom mohli přirovnat ke skeletu lidského těla, nosnému pilíři celého organismu.

Skelet je pokrytý aktivní svalovou hmotou, kterou můžeme přirovnat k aktivitě v duchovním životě. Hybatelem je v tomto případě Duch svatý. Jednotlivé orgány těla jsou funkčně vzájemně propojeny a lze je přirovnat ke svátostem, které zajišťují duchovní existenci důvěry.

Zbývá krev. Tou je v našem přirovnání modlitba, která okysličuje ono symbolické tělo důvěry.

Jednoznačným vzorem důvěry byla Matka Boží. Když ji oslovil Boží posel, bylo jí asi 15 let. Věděla, že zákon a zvyky v tehdejších

Izraeli jsou proti ní. Neměla zázemí, nevěděla, jak se zachová snoubenec Josef, neměla jistotu v ničem, jen důvěru. Objevit se těhotná, svobodná na veřejnosti, znamenalo pro ni vážné nebezpečí. Ale ona důvěřovala. Přijala svůj úkol v důvěře, že jde o Boží věc.

Modleme se:

Prosíme tě Bože, abychom od tebe dostali nejen dary rozlišování hodnot, ale také důvěru ve tvoje slovo. Abychom uměli rozpoznat, co je tvoje vůle, a beze strachu ji plnit s mariánskou důvěrou. Amen.

JIRÍ ŠTOURAČ • „U STUDNY“ • 2007–2008

Svátost smíření, zpověď, je pro mnohé katolíky pramenem potěšení a duchovní posily od milosrdného Boha. Jsou ale také lidé, kteří jsou zpovědí poněkud zklamáni. Říkají totiž něco takového: „Tolikrát jsem se už zpovídal ze skoro stejných hříchů, a přece jsem se nezlepšil, jsem stejný jako dřív. Asi ta svátost nepůsobí.“

Působí, to určitě ano, jenže tito zklamaní lidé vkládali do této svátosti přehnaná očekávání. Pokud si totiž někdo myslí, že díky zpovědi zmizí jako mávnutím kouzelného proutku navždy všechny potíže, pokušení, hříchy a neřesti, tak ten stoprocentně zklaman bude. Skrze svátost smíření Bůh odpouští člověku hříchy, obnovuje stav lásky a přátelství, jaký mezi nimi vládl před hříchem, posiluje a podněcuje člověka k opravě života, k větší lásce a dobrotě. Je to obrovské dobrodiní, velký dar a milost, jenže je zároveň náročný.

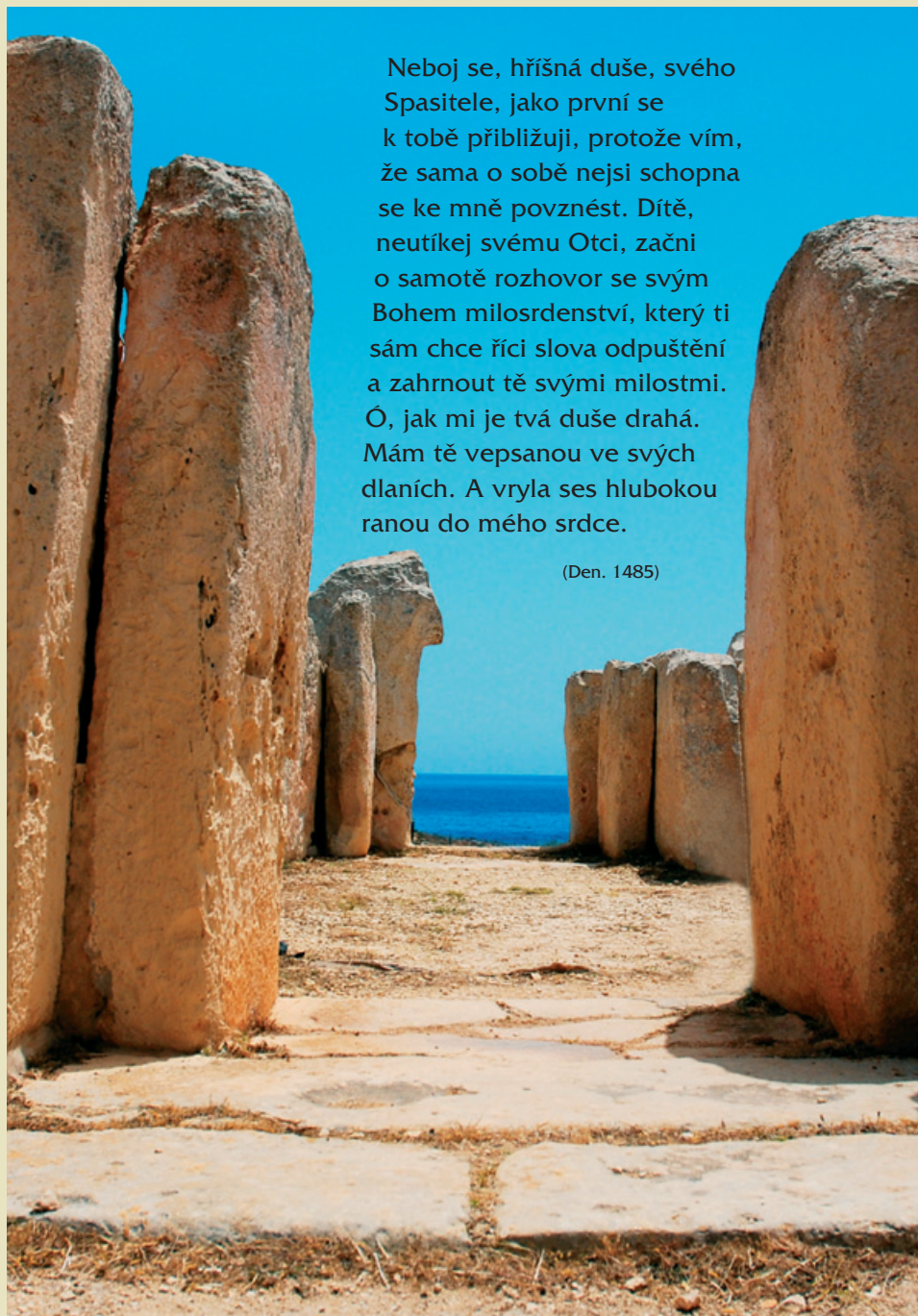
Dalo by se obrazně říct, že Bůh vychází člověku vstříc dále než na polovinu cesty, velmi blízko k člověku, ale zbývající kousíček cesty musí urazit člověk sám. Je to opravdu skvělý okamžik v životě člověka, když mu kněz říká, že jeho viny jsou mu odpuštěny. To nemůže říct nikdo, jen kněz jednající z Božího pověření a jeho moci. To není v lidské moci a síle, jen v Boží – v jednom okamžiku zprostit někoho veškerých vin. Ovšem zproštění viny je jedno, a následky hříchů a okolností, které k němu vedly, jsou něco jiného. Ony totiž i po svátosti smíření nadále zůstávají. To člověk, kající se hříšník, je musí – samozřejmě s velkou Boží pomocí – odstranit, překonat, změnit.

Nejdříve – vezmeme-li to chronologicky – okolností, které ke hříchu vedly. Jsou určitá

**BŮH
VYCHÁZÍ
ČLOVĚKU
VSTŘÍC,
ALE ČÁST
CESTY
MUSÍME
URAZIT
SAMÍ**

může být velmi náročné: jak se vyhybat nemravným řečem kamaráda na pracovišti? Jestli je někdo závislý na alkoholu, také to nebude mít lehké. Jestli se někdo zamiloval do provdané ženy anebo ženatého muže – bude to mít snadné, vzdát se lásky, která by bohužel mohla vést k cizoložství? To jsou velmi krajní případy, naštěstí se většinou jedná o věci méně bolestivé, ačkoliv také nejjednodušší: jak se ve společenství drbný sám nestát drbnou, jak nepodvádět v podniku, když to skoro všichni dělají, jak se nezlobit a nenadávat na někoho, kdo mi pořád leze na nervy, jak vypnout počítač místo prohlížení pornografických stránek na internetu? Pán Bůh to za nás nevyřeší, ale dal nám moudrost a inteligenci, abychom pomocí těchto schopností našli správnou cestu.

místa, způsoby chování, lidé a předměty, které člověka přímo vedou k hříchu anebo oslabují jeho dobrou vůli, věrnost mravním principům, což napomáhá k mravnímu pádu. Alkohol, drogy, společenství velmi nemravně žijících lidí, to jsou jen tři příklady, a je jich víc. Po zpovědi se to samo od sebe nezmění. To kající se hříšník, pokud má opravdu upřímnou vůli se zlepšit, musí provést analýzu svého života, odhalit okolnosti, které ho k pádu vedly anebo ten pád urychlily, a pak se těm okolnostem důsledně vyhýbat. To

Neboj se, hříšná duše, svého Spasitele, jako první se k tobě přibližují, protože vím, že sama o sobě nejsi schopna se ke mně povznést. Dítě, neutíkej svému Otci, začni o samotě rozhovor se svým Bohem milosrdenství, který ti sám chce říci slova odpuštění a zahrnout tě svými milostmi. Ó, jak mi je tvá duše drahá. Mám tě vepsanou ve svých dlaních. A vryla ses hlubokou ranou do mého srdce.

(Den. 1485)

Ono správné řešení se najde občas snadno, jenže schází vůle a odhodlanost toto řešení uvést ve skutečnost, realizovat je. Proto bychom tak rádi přijali magické působení svátosti – za jedno „Otče náš“ vyřešit všechny potíže rychle a navždy. Bůh ale není kouzelník a my nejsme jeho loutky.

Pak jsou zde následky hříchu. Jsou vnitřní a vnější. Vnitřní anebo duchovní důsledky mají podobu jakési náklonnosti k hříchu neboli snadnosti jeho páchání. Mezi odborníky na spiritualitu je známou věcí, že si člověk na zlo ve svém životě zvykne a dělá je stále s větší snadností. To, co se poprvé nebo podruhé jevílo ve své opravdové hrůze jako odporný zločin a ohavný hřích, už tak otřesné není, když se to udělalo vícekrát. Přichází určitá snadnost a lehkost v páchání zločinů a naopak konání dobra se jeví stále obtížnější, méně přitažlivé. Stejně jako v mnoha jiných oblastech života opakované konání něčeho vede k dovednosti a „odbornosti“ v této věci – jak v dobrém, tak ve zlém. Když se člověk delší dobu věnoval nějaké neřesti, poškozuje to jeho duchovní síly a schopnosti, poškozuje to jeho touhu po dobrém.

Tyto vnitřní škody jen tak rychle nemizí, ještě delší dobu po obrácení, po zpovědi bude člověk cítit jejich jedovaté působení v duši, které se projevuje jako nechuť ke konání dobra, neschopnost rychlého odporu pokušení apod. Nezbyvá nic jiného než to, že člověk s vědomím své slabosti a nemoci duše, kterou sám svým chováním způsobil, zatne zuby a bude vytrvale a usilovně pracovat, aby se těchto slabin během času s Boží pomocí zbavil. Může to být opravdu úmorná práce, ale posílený modlitbou a svátostmi to člověk určitě zvládne. Jen se nesmí vzdát. Zpočátku to bude velmi obtížné, ale za nějakou dobu se dostaví úspěch v podobě snadného konání dobra, lehkosti v modlitbě, záliby v dobrých skutečích.

Ještě jsou – jak už jsem se zmínil – vnější důsledky hříchu. Když byl někdo uražen, byla poškozena něčí dobrá pověst, něco bylo ukradeno nebo poškozeno, rozbito manželství – důsledky hříchu jsou očividné a přivolávají nejen výčitky svědomí, ale i trvalé nepřátelství lidí, kteří byli hříchem a jeho následky poškozeni. Může se stát, že kající se člověk bude ještě dlouho konfrontován se svou minulostí, že ho budou ostatní lidé osočovat, činit mu příkoří, nebudou věřit, že se změnil a chce dělat dobro. Zklamaná důvěra se získává zpátky velmi pomalu a obtížně. Na samotného kajícího se hříšníka to působí také špatně, poněvadž to překáží v nápravě života, vede to ke znechucení a netrpělivosti. Určitě je obtížnější stávat se lepším, když tomu okolí nedůvěřuje a posmívá se. Může se dokonce i vyskytnout rezignace a přání návratu do hříšného způsobu života podle hesla: „Proč se mám snažit, když mi stejně nikdo nevěří a nemá mě rád...“

Samozřejmě ne všechny výše popsané jevy se vztahují ve stejné míře na každého člověka. V jednom případě bude něčeho více, v jiném méně. Každopádně každý, ale to opravdu každý, kdo jde ke zpovědi a chce maximálně využít její milosti, musí počítat s tím, že se touto svátostí něco uzavírá (a sice kapitola jeho viny a hříchu), ale i něco otevírá – období boje za obnovení opravdově kvalitního křesťanského života.

V tom boji nejsme osamocení, Bůh nám pomáhá svátostmi, zejména eucharistií, ale naše práce, naše intelektuální a všechny jiné dobré schopnosti musíme nasadit s největším úsilím. Je nezbytné, aby si to každý, kdo se snaží vést kvalitní duchovní život, uvědomil. To, co jsme svým špatným jednáním zkazili, musíme zase svým dobrým a dlouhodobým jednáním opravit.

P. Bogdan Pelc, Th.Dr. ■
Videň

„CHCI NĚCO, CO NÁLEŽÍ JEN TOBĚ“

Jednoho dne – bylo to na Vánoce – měl svatý Jeroným vidění. Zjevil se mu Ježíš a obrátil se k němu: „Jeronýme, dnes je den mého narození. Dej mi nějaký dárek!“ Jeroným odpověděl: „Pane, co ti já můžu dát? Jaký dar ti můžu nabídnout? Největší dar, který ti můžu poskytnout, je překlad Bible. Vezmi si ho, vezmi si práci za všechna léta strávená překládáním. Jsem ochoten Bibli i spálit, spálit celé své dílo.“ Ale Ježíš odpověděl: „Děkuji ti, Jeronýme, za tvou velkorysost, ale já chci od tebe něco úplně jiného.“ „Co ti tedy můžu dát, Pane? Jestli chceš, daruji ti svůj život. Vezmi si můj zrak, můj sluch! Vezmi si celý můj život, vezmi si cokoli chceš! Jsem ochoten za tebe i umřít.“ A Ježíš mu řekl: „Jeronýme, děkuji, ale všechno to, co mi chceš dát, mi patří. Těmito dary bys mi jen vrátil to, co máš ode mě. Chci něco, co náleží jen tobě.“ Jeroným odpověděl: „Nemám nic, co by bylo jen moje. Co ti můžu dát, co patří jen mně?“ A Ježíš mu odpověděl: „Jeronýme, dej mi své hříchy, jen ty jsou tvoje!“

Co to znamená dát Ježíšovi své hříchy? Znamená to povědět Pánu: „Pane, znič moje hříchy takovým způsobem, jakým chceš ty!“ Často se nám nedaří bojovat proti hříchu, a to právě proto, že proti němu bojujeme vlastními silami. Nemáme sílu zvítězit nad svým hříchem, potřebujeme k tomu sílu Boží. A Bůh je připraven nám tuto sílu dát. To, co dnes od nás Bůh žádá, je něco velmi jednoduchého, ale zároveň velmi těžkého. Ježíš nám dnes říká: „Odevzdej mi svůj hřích!“ Odevzdat Pánu svůj hřích znamená dát mu ho, aby s ním naložil tak, jak chce on.

Je to podobné, jako když přijdeme za lékařem a řekneme mu: „Jsem tady. Dělejte si se

mnou, co chcete, jen mě zbavte mé nemoci! Udělám všechno, co řeknete, ať mě to stojí cokoli. Chci být zdravý!“ Úplně se odevzdáme do rukou lékaře, kterému důvěřujeme.

Bohužel, často více důvěřujeme lékařům než Bohu. Není snad Bůh důvěryhodnější než lékař? Pokud máme nějaký hřích, když nás trápí pýcha, masturbace, žárlivost, hněv, vzdor, cokoli, čeho nejsme schopni se zbavit, vložíme to do Ježíšových rukou a povězme mu: „Pane, toto je můj dar. Pane, tady je můj hřích. Bojoval jsem s ním už mnoho let, ale nepodařilo se mi nad ním zvítězit. Ale teď je tomu už konec. Nyní ho chci odevzdat tobě. Dělej si s ním, co chceš, jen mě z něho uzdrav! Jsem ochoten udělat, cokoli mi řekneš. Jestliže mě chceš pokorit, jsem připraven. Dělej, co chceš, Pane, jen tě prosím, abys mě uzdravil!“

Zdá se to být jednoduché, ale je to velmi těžké. Vystavujete se riziku, že s vámi Bůh udělá něco, co se vám nebude líbit. Je to však jediný způsob, jak můžete být úplně uzdraveni. Je to totéž, co Ježíš řekl svatému Jeronýmovi: „Nepotřebuji tvoji Bibli, nepotřebuji tvůj zrak, tvůj sluch, ale potřebuji tvůj hřích. Už mě neblokuj v tom, abych tě mohl uzdravit!“

Důležité je uvědomit si, že nás Bůh miluje i s našimi hříchy a v našich hříších. Připomeňme si podobenství o marnotratném synovi, které nás může opravdu povzbudit (srov. Lk 15,11-32).

Úryvky z knihy Eliase Velli
„Ježíš – lékař těla i duše“

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384420295, fax: 384420295,
e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

ROZHOVOR S OTCEM
PAVLEM HAVLÁTEM OM,
PŘEDSTAVENÝM KOMUNITY
NEJMENŠÍCH BRATŘÍ
SV. FRANTIŠKA Z PAULY
(PAULÁNŮ) VE VRANOVĚ
U BRNA

NENÍ NIC, CO BY BŮH NECHTĚL ODPUSTIT, ALE MUSÍME MU TO DÁT

❖ V době, kdy Pán Ježíš žil na zemi, mnozí lidé k němu s důvěrou přicházeli, volali, že jsou nemocní, a On je uzdravoval. Dnes se často stává, že lidé nepřichází, a někteří myslí, že jsou zdraví, že jsou úplně v pořádku a žádnou pomoc nepotřebují...

Když byl Pán Ježíš na zemi, bylo to v kontextu židovského národa, to znamená v kontextu věřících lidí, kteří čekali záchranu od Boha a čekali Mesiáše. Když se objevil Ježíš, tak lidé, kteří viděli, co dělá,

jaký je, co říká, za ním šli, věděli, že tam je pomoc. A Ježíš jim pomáhal a už tím projevoval, že je tady Boží království a že On je toužebně očekávaným Mesiášem.

Myslím, že lidé jaksí vnímají, že mají nějaký problém, že potřebují pomoc. Ale mění se to, kde a jakou pomoc hledají. Dříve bylo více víry, naši předkové se spontánně utíkali k Bohu, modlili se, prosili Pána o uzdravení, odpuštění, osvobození ze hříchu. Ale jak se lidé vzdalují od Boha, hledají, co jiného by jim mohlo pomoci, a nehledají u církve,

kněze, Božího slova, svátostí. Zkouší pomoc u okultistů, v alternativních medicínách, v magických rituálech, v různých terapiích, prostě jinde než u Boha. A tím moderní člověk zakouší, že tuto pomoc nekonečně hledá, ale nemá ji. Zkusí všechno možné a zjistí, že je na tom stejně, anebo mnohem hůř.

Samozřejmě, že pojem hříchu dnes mizí, protože jestli mizí moje víra v Boha a můj vztah k Bohu, tak pak nemám s čím konfrontovat, že jsem hříšník. Hřích je přece něco, co je proti vůli Boží, proti přirozenému a mravnímu zákonu a proti vztahu lásky s Bohem a s bližním. Jestliže to tam není, tak se o hříchu ani nemluví. Mluví se o nemoci, o vlastnostech, o dědičnosti, o problému, o slabůstkách, ale ne o osobním hříchu. A když nemám hřích, neutíkám se pokorně k Božímu milosrdenství, abych si vyprosil odpuštění, pokoj, radost a dar nového života.

❖ Určitě se v tomto procesu projevuje také působení satana, který, pokud se člověk chce obrátit k Bohu, krade lidem naději a důvěru, aby je tím v jejich situaci paralyzoval... Vy jako exorcista máte možnost nahlédnout do této neviditelné reality, ve které probíhá duchovní boj. Jakou taktiku satan používá? Na co nejvíce útočí?

Jestliže ďábel je Boží protivník, ničí Boží dílo a také ničí Boží děti a udělá všechno, aby nás od Boha vzdálil. Škála jeho taktiky je nekonečná, protože na každého platí něco jiného. Může třeba akcentovat falešné představy o Bohu, takže lidé pak řeknou, jak je Bůh hrozný, jak se na to všechno dívá, jak je přísný a jak po nás chce něco, co nemůžeme zvládnout, jak nám nepomáhá... Ďábel představí Boha tak, že je pro nás nepřijatelný nebo v mých očích špatný nebo nemá zájem, tak já se o něj také nebudu zajímat, vzdálím se.

A potom také hledání pomoci jinde a spoléhání na své síly, protože moderní doba je pyšná na to, co všechno si může dovolit, co všechno věda zvládne, dnešnímu člověku je všechno dovoleno – dokonce rozhoduje o životě, o smrti, o všem. A tak v této pyši, že všechno můžeme a všechno zvládneme, si myslíme, že si sami také pomůžeme. A to je cesta do záhuby, protože pomoc nehledáme pokorně u Boha, u jeho lásky a milosrdenství, ale snažíme se nějak si pomoci sami jakýmkoliv prostředky a bez morálních zábran.

❖ Čím začíná proces uzdravování? Co je základní, nejdůležitější?

Věřím, že Bůh chce, a je to také pravda víry, abychom byli šťastní. A Ježíš řekl, že přišel, abychom měli život v plnosti. To znamená, že Bůh chce, abych žil plný a šťastný život. Na druhé straně žijeme v opravdu nemocném světě, který je zasažený a nemocný prvotním hříchem. Setkávají se zde dvě věci: Boží přání štěstí člověka a realita nemocného světa – a my jsme v této realitě. Bůh nám žehná, chce nám pomoci, chce abychom byli šťastní, ale tato cesta je náročná, tak jako ji měl náročnou i sám Ježíš. Aby mohl začít proces uzdravení, je potřeba, aby si člověk uvědomil, že je nemocný, stejně jako si má uvědomit, že je hříšný, že potřebuje pomoc a že ji bude hledat. To je velký Boží dar, velký dar Ducha svatého. Uvědomit si, já jsem hříšný, já mám tento konkrétní hřích, tuto neřest, nazvu si to jménem, mám tuto nemoc, nebudu ji skrývat – prostě jsem pravdivý, upřímný sám k sobě, a budu hledat pomoc na správném místě. Moc hezky je to v evangeliu, když Ježíš mluví s farizeji a oni říkají: „Jsme snad i my slepí?“ A On říká: „Vy říkáte, že vidíte, a proto zůstáváte ve hříchu, kdybyste uznali, že jste slepí, mohli byste zažít mou milost.“

Myslím, že je důležité, abychom věřili, že Bůh nám pomoci skutečně chce. A že může. Chce – protože je láska, a může – protože je všemohoucí. Půjdu za ním s touto důvěrou a zároveň s pokorou. To znamená: já věřím, že Bůh mi může pomoci, ale pokora mi říká, že musím nechat na něm, jak a kdy mi pomůže, přijmout, že v mém životě může udělat něco jiného, než to, oč ho prosím nebo co myslím, že bych potřeboval. Jít za Pánem s velikou vírou a zároveň s odevzdaností. To bych řekl, že jsou dva důležité postoje.

Myslím, že na cestě k uzdravení jsou dvě hlavní překážky: první je, že když prosíme o Boží milost, nevytrváme. Říkáme si: „Tak dlouho už se modlím a Bůh mi stejně nepomáhá, tolikrát jsme už byli u svátostí, na pouti, na adoraci... a nic se nemění.“ Tohle je znamení, že už nevěřím, nebo že málo věřím. Druhá překážka je v tom, že málo spolupracuji. Aby Bůh mohl ve mně něco hezkého udělat, k tomu potřebuje mě samotného. Sv. Augustin říká: „Bůh tě stvořil bez tebe, ale nespasí tě bez tebe.“ Znamená to, že já prosím Pána o milost, ale mám si také dobře uvědomit, co je na mně, co mám udělat já, co mám změnit já, aby k uzdravení duše nebo těla mohlo dojít. Myslím, že v dnešní moderní době se lidé málo nasažují, chybí jim pevná vůle a chtějí, aby spíš někdo udělal něco za ně. Stejně jako když lidé jdou k léčitelům. Oni jim tam zaplatí a řeknou: „Udělejte to za mne!“, „Ať jsem zdravý“, „Vyhod'te ze mě to zlo“ atd. Často lidé tak přijdou i za knězem: „Mám problém, pomodlete se nade mnou“ – udělejte to prostě za mne. Ale takhle to nefunguje. Bůh dá potřebnou milost, On udělá to ohromné dílo v nás, ale já musím s tou jeho velikou milostí spolupracovat. Toto je druhá věc důležitá ke zdraví duše, srdce i těla. Uvědomit si, co mám udělat, co mám já konkrétně změnit. Prosím o milost, abych

se smířil s mým bratrem, Bůh mi tu milost dává, ale já musím jít za tímto člověkem a říct: „Hele, nebudeme se přece na sebe zlobit...“ A odpustit, poprosit o odpuštění a třeba také nahradit škodu... Musí tam být něco mého. To, co mám a musím vyřídit já osobně, to za mě nikdo neudělá.

❖ **Častým problémem v procesu uzdravování je minulost. Vznikají pochybnosti, zda mi Bůh opravdu odpustil, bolí vědomí toho, co jsem udělal. Nezdá se vám, otče, že tady velikou pomocí skrze povzbuzení k důvěře může být poselství o Božím milosrdenství?**

Já myslím, že poselství o Božím milosrdenství je pro naši dobu moc důležité. Určitě to neznamená, že nemusíme nic dělat, že Bůh je nekonečně milosrdný a že nakonec to všechno skončí dobře a my můžeme zůstat v pohodě, jak si chceme – to určitě ne. Ale jako povzbuzení k víře je poselství o Božím milosrdenství v naší době velmi důležité, protože naše doba je taková tvrdá, nic není zadarmo a je tady plno malomyslnosti, nedůvěry a pochybností. Ne nadarmo se říká, že ďábel je mistr pochybností, protože zpochybní všechno: Boží lásku, odpuštění, svátosti, naději, Boží slovo, slovo kněze...

Je vidět, jak v dějinách Bůh neustále nás lidi přesvědčoval o své lásce! Poselství o Božím milosrdenství mi trochu připadá jako moderní verze zjevení, které tehdy měla Markéta Marie Alacoque, když Ježíš ukazoval své probodnuté Srdce. Také všechny eucharistické zázraky, krvácející hostie, plačící obrazy – Bůh jenom ukazuje skrze znamení nekonečnou lásku k nám, dobrotu a milosrdenství. Ta všechna poselství, zjevení, jako by nás chtěla vykoupit v slzách a krvi plné lásky. Takže Bohu díky, že se toto poselství ukázalo ve dvacátém století, v tak těžké době plné válek, krve, nenávisti a zla. Tváří v tvář

JIRÍ ŠTOURÁČ • „CELA“ • 2007

tomu všemu je ukázáno probodnuté Srdce Páně, ze kterého prýští Boží milosrdenství. Opozici k tomu děsivému zlu je tak nekoňné dobro, které se nabízí všem lidem.

Když se vrátím k naší minulosti – zatěžují nás hlavně dvě věci: jednou jsou naše osobní viny, všechno, co jsme udělali špatně, jak jsme zradili Pána a lidi – na to je jediným lékem Boží milosrdenství a odpuštění. Chtěl bych povzbudit všechny, které tíží něco z minulosti, aby to úplně vyznali. Často je chyba v tom, že jsme naše chyby nevyznali plně, a proto v nás zůstávají. Boží milosrdenství je ohromné, Bůh vše plně uzdravuje. On nedává záplaty na moje šaty, On činí všechno nové. Znamená to, že plné vyznání s lítostí plně uzdravuje duši zraněnou hříchem – i když tam mohlo být cokoli – a člověk

může prožít štěstí, pokoj a radost odpuštění a nového života už teď. Jestliže to ďábel zpochybňuje, předhazuje nám naše hříchy, říká, že nám to Bůh neodpustil, tak bych povzbudil k velké důvěře. Jestliže pravda víry říká, že Bůh mi ve svátosti odpustil, tak se o to opřu a pravda víry je pro mě štít proti všem těm ohnivým střelám zlého. Protože ďábel nás stále obžalovává věcmi starými i novými. A stále nás chce máchat v našem starém hříchu, který je dávno vyznaný. A já na to musím říct „Ne!“. V kolika zjeveních Pán Ježíš nařikal, že mu lidé málo důvěřují, že jim opravdu všechno a navždy odpustil. Takže není nic, co by Bůh nechtěl odpustit, ale musíme mu to dát.

Pak mě samozřejmě Boží milosrdenství zve, abych odpustil také sám sobě. To zna-

JIŘÍ ŠTOURÁČ • „NÁDVOŘÍ“ • 2007

mená, že musím odevzdat svou pýchu, namyšlenost, pocit, že jsem nějak pokazil svůj obraz o mně a že druzí to třeba viděli, že musím sám sobě dát novou šanci. Pokorný člověk dokáže začínat stále znovu, pyšný se zlomí.

A potom je ještě druhá věc, která zatěžuje naši minulost, a to je to, co nám udělali druzí. Může být nějak zatížena moje rodina, může být v mé duši nějaký stín od mých předků, ale často stačí zátěž věcí, které jsme v životě prožili my sami – jak nám někdo ublížil, jak o nás druzí mluvili, jak nás vychovávali. A i to všechno musím přijmout jako součást svého života, těm lidem odpustit, žehnat, modlit se za ně, svěřit to prostě do Božích rukou. A opět

mi v tom pomáhá Boží milosrdenství. Jestliže Ježíš je milosrdný ke mně, já chci a musím být milosrdný k druhým. Ježíš odpouští můj hřích, který ho přibil na kříž, a proto já chci odpustit druhým to, co nějakým způsobem přibilo, zatížilo, ochromilo mě. To je opravdový duchovní boj o čistotu srdce, ve kterém můžeme zvítězit jedině s Duchem svatým a s pohledem na Boží milosrdenství.

❖ **Zdá se, že častým problémem může být také to, co člověk očekává od procesu uzdravení: Chtěl bych se zbavit špatných myšlenek, žít čistý život bez nečistých pokušení. Snažím se, modlím se, už se mi zdá, že jsem ušel kousek cesty, a přesto**

pořád „cítím“, jako by se nic moc nezměnilo, neustále musím bojovat, jde to těžko...

Cílem uzdravení a osvobození není to, že naše bolavá minulost zmizí. Všechny věci, které se staly, moje hříchy a také zranění od jiných – to všechno zůstane součástí mého života, ale bude to prozářené Boží láskou. Znamená to, že tato věc už nevadí, nezraňuje, „nekope“. Hříchy jsou přikryté Božím milosrdenstvím, zranění jsou prozářená Boží milostí. Je důležité rozumět tomu, že Boží milosrdenství naši minulost nevygumuje, ale Bůh se toho dotkne, uzdraví to a promění. Jsme pak již svobodní. Ti, kteří brali drogy, neřkají, že to nebylo – ono to tam bylo, ale je to už uzdravené, prozářené Boží dobrotou a záchranou, a nyní to třeba slouží jako ohromné svědectví a pomoc pro ostatní.

Také si musíme uvědomit, že – jak se modlíme v krásné mariánské modlitbě „Zdravas Královno“ – žijeme a kráčíme v tomto „slzavém údolí“ a že plně v pořádku budeme skutečně až v nebi. To znamená, že celý život na nás budou doléhat kříže, nemoci, těžkosti, pokušení, zkoušky. Víme o svatých, že jich měli tisíckrát více než my.

Cílem není to, že těžkosti zde už nebudou, ale že se k nim snad budu schopen postavit s větší zralostí a zkušeností, lépe se bránit s větší zralostí a zkušeností, lépe se bránit pokušení, dokáži ochotněji nést kříž, třeba ho nabídnout za něco nebo za někoho. Úplně v pořádku a bez problémů to bude až v plnosti Boží lásky, tady je to zatím cesta, je to zkouška, je to duchovní boj. Jak bychom jinak Bohu dokázali, že ho milujeme nade všechno, kdybychom tady o to nemuseli bojovat? Jak bych mu dokázal svou lásku, kdybych se dennodenně neměl rvát o poslušnost Božím přikázáním a evangelium a dávat Pánu přednost před ostatními věcmi?

Na druhou stranu pevně věřím, že pro-

tože Ježíš je živý Pán, Vítěz a Spasitel, chce nás uzdravit a osvobodit ze všeho, co nás nějak spoutává, bere nám důstojnost a krásu Božího dítěte, a chce nás osvobodit a uzdravit z toho, co nám brání na cestě ke spáse. Protože je Spasitel a protože chce záchranu všech, ničím dílo ďáblovo, které nám brání na cestě do nebe nebo nám bere krásu srdce, kde chce přebývat celá Nejsvětější Trojice. Jsou věci, které musíme neustále Pánu dávat k uzdravení, k osvobození, k odpuštění, a On nás neustále uzdravuje, neustále osvobozuje, a to je naše veliké štěstí, že můžeme být v tomto procesu, v paprscích Ježíšova milosrdenství.

A to bych chtěl zdůraznit, že uzdravení a osvobození není věc jednorázová. Stejně tak, jak jsme neustále zraňováni, neustále hřešíme, stejně tak nás Bůh ve své lásce neustále uzdravuje, osvobozuje, odpouští a zahrnuje přemírou lásky. My, kteří známe Boží lásku a dobrotu, utíkejme dennodenně za Pánem, za jeho milosrdenstvím! Jako se každý den umýváme, každý den musíme spát a jíst, tak stejně se potřebujeme setkávat s Bohem, abychom nepadli do té léčky, které se říká „Adamův syndrom“. Adam a Eva poté, co zhřešili, utíkali od Boha, báli se, schovávali se. A my to musíme udělat naopak – děláme hříchy, jsme ubozí, nemocní, a proto musíme utíkat druhým směrem, to znamená za Bohem, do jeho náruče, padnout mu k nohám, přitisknout se na Pánovo Srdce, bláznivě jako děti...

❖ **Takže cesta člověka k Bohu vede i skrze hříchy... To, co ve mně bylo zraněno hříchem, stává se místem zázraku. Tam, kde byl hnus hříchu, je teď balzám Božího milosrdenství a Boží lásky...**

Boží láska se projevuje různě. Poznávám ji ze stvoření, z Boží péče o mě, ale ten největší zázrak je, že když tu lásku zraním, ura-

zím hříchem, Bůh mi to odpouští. Tohle je opravdu největší svědectví o Boží lásce, odpustění a milosrdenství. Někdy je vidět, jak lidé, kterým bylo odpuštěno opravdu hodně, dokážou pak více milovat, odpouštět, pomáhat, přát dobro. Někdy, když jsme takoví decentní hříšníci bez velikých problémů, Boží lásku a milosrdenství až tak neprožíváme, a pak ji také nedokážeme velkoryse dávat. Pak porovnáváme, pomlouváme, pohoršujeme se, stále něco kritizujeme.

Byl bych rád, kdybychom v tomto textu nezapomněli na to, že největší pramen uzdravování jsou opravdu svátosti katolické církve. To je něco, co je platné, nemáme nic většího, opravdu není nic lepšího na uzdravení srdce, duše, mysli i těla než svátosti, které nám Pán zanechal. Církev skrze svátosti zpřítomňuje Ježíšovy činy! Nic, žádná modlitba za uzdravení nebo exorcismus opravdu nenahradí dobře prožité svátosti. Velikým úkolem nás všech je, abychom co nejlépe prožívali dar svátostí, dobře se na ně připravovali a pravidelně je s živou vírou a vděčností přijímali.

❖ **Đábel – „mistr zpochybňování“ – nám ale někdy našeptává o svátostech, zda to vůbec funguje. A my bychom rádi „cítili“ to Boží působení v nás skrze svátosti, rádi bychom cítili, jak jsme pak naplnění láskou, radostí, pokojem...**

Myslím, že velkým problémem je, že necháváme tyto svaté věci zevšednět, a pak ty zážitky hledáme jinde. A přitom je třeba se snažit dobře prožít svátost, v níž se mi plně daruje Bůh sám. Je to tak ohromná věc! Sám Ježíš, dobrý Pastýř, Lékař, Život se dotýká člověka! Nekonečný dík našemu Pánu!

❖ **Co byste, otče, chtěl říct čtenářům „Apoštola“, aby byli otevření tomu, co s nimi Pán Ježíš chce udělat?**

Když přemýšlím o jakémkoliv zjevení, vidím v tom také pozvání, abychom byli blízko Pána Ježíše, abychom byli jeho přátelé. Protože tito svatí lidé jsou jednak vyvolení, ale také se rozhodli, že budou Ježíšovi přátelé a že mu nic neodepřou. A oni jsou pro nás úžasným příkladem toho, co se stane, když je člověk Ježíšův přítel. Nejen, že budu dělat všechno, co se Pánu líbí, ale že Pán bude moci i mně všechno říct, dokonce se mi svěřovat. A to je moje povzbuzení: chtějme být Ježíšovi přátelé! Tento vztah bude pro nás základním pramenem uzdravení a stálého vnitřního pokoje. Pán mě povede a ukáže mi cestu. Jednak k tomu, aby bylo pomoci mně, a potom také skrze mě bude chtít Pán pomoci ostatním. Když budu blízko Pána a budu mu věřit, tak v hloubi duše mi Pán bude říkat, co je důležité pro mě, co potřebuji, a pošle mi do cesty i dobré lidi, povede mě bezpečně.

A pak bych si moc přál, aby se rozšířily poutě k Božímu milosrdenství, protože tento svět to moc potřebuje. Nejen, že já se tam jdu setkat s Božím milosrdenstvím, prožiji ho a někomu vyprošuji, ale je to i taková manifestace víry, takový výkřik do světa a do společnosti, že existuje Boží milosrdenství, že je tady s námi a že je pro všechny. Kéž by to z těch poutí také zaznělo, vyzařovalo jako takový praporek naděje pro tento náš smutný svět: Existuje pomoc, Bůh chce pomoci všem! Svět je plný násilí a zla, konzumu a sobeckosti, žije určitou kulturou lhostejnosti a smrti, ale to vše může být uzdraveno nesmírným Božím milosrdenstvím, tímto pramenem živé vody, který tryská z boku Kristova, ze Srdce našeho Pána. Kéž se staneme svědky a apoštoly této otevřené Boží náruče.

Rád žehnám všem čtenářům „Apoštola“.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

TOUŽÍM VYLÉČIT LIDSTVO PŘIVINUTÍM NA SVÉ MILOSRDNÉ SRDCE

V roce 1938 Pán Ježíš říká slova, která hodně vypovídají o Boží snaze uzdravit člověka a zároveň o poslání sestry Faustyny: „V době Starého Zákona jsem posílal svému lidu proroky s výstrahami. Dnes posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivnutím na své milosrdné Srdce.“ (Den. 1588)

Jaká je to nemoc, která zraňuje lidstvo a ohrožuje život člověka a pro kterou je lékem přivnutí k milosrdnému Srdci Spasitele? Je to hřích, jehož existence se v dnešní době často popírá a jehož důsledky se lidé snaží „lécit“ pomocí všech možných způsobů, jen ne pomocí svátostí a těch prostředků, které nám nabízí Bůh. Bohužel lidská „medicína“ bez Boží pomoci je pro hřích nejen příliš slabá, ale ani zdaleka se nedotýká problému. Nemůže tomu být jinak, pokud se nepřipustí, že hřích, hlavní kořen veškerého zla, vůbec existuje, že to není středověká pověra, ale realita, která ovlivňuje lidský život.

Proces uzdravování z hříchu začíná v pokore přiznáním, že jsem hříšníkem. Ne náhodou je pýcha prvním, hlavním hříchem. Sestra Faustyna ve svém Deníčku píše: „Pýcha udržuje duši v temnotě. Ona nezná a pořídně nechce proniknout do hloubi své ubo-

hosti, nasazuje si masku a uhýbá přede vším, co ji má vyléčit.“ (Den. 113) Světlo, které přináší Kristus na svět, není zamlženým světlem popletené tolerance, liberální morálky, relativismu, ale je to ostré, jasné, průhledné světlo pravdy, které nelze přizpůsobit svým účelům, zájmům, polopravdám. Je to světlo, ve kterém člověk vidí hloubku své ubohosti proto, aby to vše svěřil uzdravující Boží moci. Sama sestra Faustyna popisuje ve svém Deníčku, jak v jejím životě působila uzdravující moc Božího milosrdenství: „Šla jsem před Nejsvětější svátostí a jako největší ubohost a nicota jsem ho prosila o milosrdenství, aby laskavě mou ubohou duši vyléčil a očistil. Tu jsem uslyšela tato slova: Má dcero, všechny tvé ubohosti shořely v ohni mé lásky jako jedno stéblo hozené do nepředstavitelného žáru. Ale tím ponížením svoláš na sebe a na ostatní duše celé moře mého milosrdenství.“ (Den. 178) Na jiném místě Deníčku nám Faustyna předává slova Pána Ježíše, která jsou velkým povzbuzením k tomu, abychom Pánu s důvěrou ukazovali celou naši bídu a všechno, co nás trápí: „Řekni mi o všem, řekni mi o všem, buď vůči mně upřímná, ukaž mi všechny rány svého srdce, já je vyléčím a tvé utrpení se stane zdrojem tvého posvěcení.“ (Den. 1487)

Poslání sestry Faustyny, které spočívá v tom, aby světu připomněla, že Bůh je milosrdný, a předala nové formy úcty k Božímu milosrdenství, je zároveň velikou výzvou pro všechny, aby si svůj hřích nenechávali pro sebe. Kdo hřích vyznává ve svátosti smíření a odevzdává ho Božímu milosrdenství, toho Bůh léčí. O uzdravujícím působení Boha a jeho neustávající přítomnosti sestra Faustyna velice krásně napsala roku 1938, po mnoha vlastních zkušenostech a zjeveních: „Bože, jenž jsi jediným slovem mohl spasit tisíce světů, jediný Ježíšův povzdech by učinil Tvé spravedlnosti zadost; ale Ty,

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Deníček 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství a modlitby.

NOVICIÁT

- ul. Śiostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefaníkova 952,
544 01 Pivňov Králové n/Labem
- Krolunde 81/6, 128 00 Praha 2

ó Ježíši, jsi pro nás podstoupil tak strašné utrpení z čisté lásky. Spravedlnost tvého Otce by byla odprošena jediným Tvým povzdechem a všechny Tvé oběti jsou výhradně dílem Tvého milosrdenství a nepochopitelné lásky. Ty, Pane, když jsi odcházel z této země, jsi chtěl zůstat s námi a zanechal jsi nám sám sebe ve svátosti oltářní a dokořán jsi nám otevřel své milosrdenství. Neexistuje bída, která by Tě vyčerpala, všechny jsi povolal k tomu prameni lásky, k tomu zdroji Božího smilování. Zde je přibyték Tvého milosrdenství, zde je lék na naše nemoci, k Tobě, živý pramen milosrdenství, přicházejí všechny duše: některé jako jeleni žíznící po Tvé lásce, jiné aby obmyly rány hříchů; jiné aby unavené životem načerpaly sílu. Když jsi umíral na kříži, v této chvíli jsi nás obdařil životem věčným: dovoluje otevření svého nejsvětějšího boku, otevřel jsi nám nevyčerpatelný zdroj svého milosrdenství; dal jsi nám to nejdražší, co jsi měl – krev a vodu ze svého Srdce.“ (Den. 1747)

To, co je nejdůležitější v procesu uzdravování, je s pokorou uznat vlastní hříšnost a v pokoře a s důvěrou odevzdat celou realitu svého hříchu Bohu. Vede nás k tomu poselství o Božím milosrdenství a léčbě svátostmi. Zpověď, mše svatá, svaté přijímání, pomazání nemocných – to je setkání s největším Lékařem. V jedné ze svých modliteb k svaté Hostii, která vznikla začátkem roku 1935, sestra Faustyna prosí: „Hostie svatá, v níž je obsažen lék na každou naši nemoc, který pramení z nekonečného milosrdenství jako ze zřídla...“ (Den. 356)

Možná, že povzbuzení zkušenostmi sestry Faustyny i my, kteří prožíváme své duchovní nemoci, najdeme stejně jako ona tu nejlepší cestu k řešení, o které svatá Faustyna píše: „Šla jsem před Nejsvětější svátostí a řekla jsem: Ježíši, zachraň mě!“ (Den. 213)

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

PĚŠÍ POUŤ 2010 K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Už podruhé jsme putovali pěšky k Božímu milosrdenství z Fulneku do Slavkovic. Hospodin nám žehnal: deštěm a sluncem, dobrými lidmi, Duchem svatým, svými milostmi...

Naše skupina rostla: z Fulneku nás vyrazilo kolem 50, do Slavkovic dorazilo přes 60, pouti se zúčastnilo 70 osob. Mnohem víc bylo těch, kteří nás přijali: ubytovali nás, dali najíst, napít, byli našimi sponzory (děkuji APOŠTOLOVI za trička), vítali nás cestou a pozdravovali. Jsem vděčný Bohu za tuto pouť, za každou Jeho milost, za lidi, zvláště za každé svědectví. Je to fenomén této pouti: během každého dne je poutníkům dopřáno hodně času, aby se mohli rozdělit o své zkušenosti víry, Boha, lásky... Přednášky o li-dech Starého Zákona byly úvodem ke sdílení. Každý mohl říct do mikrofonu to, co považoval za důležité pro svůj život. V obyčejných rozhovorech bylo také slyšet svědectví. Na závěr pouti, během koncertu před kostelem ve Slavkovicích, zase zněla slova svědectví. Nebyla to žádná velká slova. Obvyčejná slova o životě, někdy i těžkém, ale o životě viděném skrze víru. Tak jsme hlásali Boží milosrdenství, nejprve sami sobě, snad se ale tato pouť stala školou svědectví. Jsme ale přesvědčení, že každý může o Bohu svědčit těm, se kterými žije, pracuje. Každý může být apoštolem milosrdného Boha.

Níže najdete svědectví z letošní pouti. Pokud si chcete přečíst i jiné články týkající se pěší pouti k Božímu milosrdenství, zveme vás

Poutníci jdou k cíli za hlasem...

na internetové stránky www.pout.cz. Především ale zveme na pěší pouť: poďte s námi v červenci 2011.

P. Tomasz Kazański SAC

OSOBNÍ POHLED NA POUŤ DO SLAVKOVIC

Na pouť jsem se přihlásila na poslední chvíli bez jakéhokoliv očekávání, přání či touhy. V mém srdci se nemilosrdně rozpínala prázdnota, která se často měnila v beznaděj až zoufalství. Trpím pocitu méněcennosti a nelásky vůči sobě samé. Neumím žít, neustále hledám smysl života, nechápu dnešní konzumní společnost – prostě a jednoduše v tomto světě se cítím naprosto zmateně a ztraceně jako zrnko písku v moři.

Každý den končí pouť společnou modlitbou

Měla jsem volný týden a věděla, že sama doma zůstat nemůžu, neboť by se můj stav jen zhoršoval. S těmito pocity jsem vyrazila 24. 7. 2010 s batohem na zádech na sedmidenní pouť z Fulneku do Slavkovic, která měřila 180 km. Nikdy jsem na podobné akci nebyla, proto jsem si nedělala žádné plány a slíbila si, že vše budu přijímat spíše pasivně a ono se uvidí...

První dva dny byly pro mě psychicky náročné, neboť jsem nebyla zvyklá na pravidelné modlitby, zpěv, přednášky... Pamatuji si, že večer jsem si zjišťovala spoje vlaků

Radost na cestě

domů, abych hned ráno mohla odjet a doma se utápět v sebelítosti. V osudnou noc se ale přihodilo cosi zvláštního – okolo druhé hodiny ráno mě něco nevysvětlitelného táhlo ven. Plná síly jsem vyskočila z postele, a ač jsem od přírody strašpytel, tehdy jsem se vůbec nebála – úplně klidně jsem vyšla ven do naprosté tmy a právě tam jsem prožila okamžik, který mě přesvědčil o Boží přítomnosti. Ráno jsem se probudila celá roz-

klepaná, ale v hloubi srdce jsem cítila, že má účast zde je nejen dobrá, ale i nutná.

Třetí den se ve mně něco zlomilo. Pochod v modlícím se davu mě naplnil pokojem a vděčností – vděčností k lidem, kteří mě přijali mezi sebe. Poslouchala jsem svědectví, stesky a nářky ostatních a pomalu si začínala uvědomovat, že nejsem tak sama. Lidé tuto pouť obětovali za někoho nebo za sebe, měli přání, prosby a já byla překvapena, s jakou důvěrou je předkládají Bohu. Začínalo ve mně klíčit semínko důvěry v Boží moc – v moc, která může změnit vše a všechny.

Musíme si pomáhat

Nejvíce mě ohromil poslední den adorace. Kolem mě klečela spousta modlících se lidí, kteří v ruce drželi růženec a byli v jakémsi napětí. Měla jsem pocit, že bych se měla také modlit – zkoušela jsem se ztišit a promlouvat k Bohu, ale byly to pouze naučené fráze, které nevycházely ze srdce. Byla to prázdná slova pronášená spíše z povinnosti. Po chvíli jsem této snahy nechala, jen jsem seděla a čekala, že mě snad Bůh osloví něja-

K pouti patří odpočinek

U cíle – před kostelem ve Slavkovicích

kým zázrakem. A on se opravdu malý zázrak stal. Uvnitř těla jsem pocítila neuvěřitelný klid, soucit a lásku. Po dlouhých měsících prázdnoty byly pro mě tyto pocity vysvobozením, byly důkazem, že jsem ještě schopná milovat a soucítit s ostatními bytostmi. Kolem 1 hod. ráno v kostele zůstalo asi 5 lidí. Najednou jsem uslyšela nádherný tichý zpěv, zvedla jsem hlavu... vedle mě klečel muž se zavřenýma očima, usmíval se

*P. Tomasz Kazański SAC
a P. Artur Cierlicki SAC
– průvodci pěší pouti*

*Pouť zakončila slavnostní mše svatá
v sobotu dopoledne*

a před sebou měl otevřenou Bibli. Nemohla jsem z něj odtrhnout zrak – byl naplněn Boží milostí, cítila jsem uvnitř něj Boha. Nebylo zde žádné prázdné odříkávání modliteb, žádná upjatá snaha vidět či slyšet Boha, žádné rozkazy pro Boha typu „udělej to“ či „zaříd tamto“. Ten muž jen pokorně seděl a Bůh přišel sám.

Tato pouť mi ukázala Boha. Boha, který každý den čeká, až otevřu oči a své srdce.

V mé bolesti, slzách a zmatku klečím u mě a s nadějí a otevřenou náručí čeká, až přijdu k jeho stolu. Tato pouť mi dala nové přátele, kteří se nebáli podělit o svou bolest, kteří se nestyděli přiznat své slabosti a kteří bez soudu vyslechli druhé. Tato pouť mě naplnila pokojem a ukázala směr cesty životem. Teď už záleží jenom na mně, jestli přijmu tuto nataženou Boží ruku...

Kateřina Turoňová

A nakonec rozloučení

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

O DÍLE DCER KŘESŤANSKÉ LÁSKY
SV. VINCENCE DE PAUL
NA SIBIŘIDĚLAT
MALÉ VĚCI
S LÁSKOU

Bezdomovkyně Ga'la neměla kam jít, spávala na ulici při šestnácti stupních pod nulou. „Mně už jen Bůh pomůže,“ říkala. „A my? Přece my ti pomáháme...,“ řekla jsem a uslyšela: „Ano, ale přece vy jste Boží...“ Takové okamžiky mi pomáhají, abych svou přítomností svědčila o Kristově lásce tady, v Tagile.

Naše komunita působí na území Ruské federace, ve městě Nižný Tagil, jako jediná komunita Slovenské provincie Společnosti dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul. Rusko, které leží na světadílech Evropy a Asie, je až 1,5 krát větší než Evropa. Evropskou část od asijské odděluje pohoří Ural, na kterém se také nachází město Nižný Tagil. Protože klimatické podmínky nejsou na většině území vhodné pro zemědělství, klade se důraz na průmysl, tím více, že tady lze najít téměř všechny suroviny. Nižný Tagil je proto městem těžkého průmyslu se 400 000 obyvatel. Vznik města je spojen se vznikem prvních fabrik v roce 1722, ještě za vlády Petra I. Mnoho podniků vzniklo za doby Sovětského svazu. Bohužel dnes se místní průmysl těžce přizpůsobuje současnému tržnímu systému, proto klesla výroba, roste inflace, nezaměstnanost, kriminalita, stoupá počet chudých rodin. Jedním z důležitých problémů je vysoký počet nemocných na tuberkulózu (TBC), která se rychle šíří zvláště v nižších sociálních vrstvách, mezi bezdomovci a lidmi, kteří byli ve výkonu trestu. Alarmující je stav morálky v rodinách. Do určité míry je to důsledek sedmdesátileté sovětské výchovy popírající desatero...

S nástupem „perestrojky“ se tento svět otevřel i pro misionáře. Nejvýznamnější vliv a postavení má pravoslavná církev, jenomže lidé se většinou hlásí k pravoslavné víře jen z tradice nebo jakéhosi patriotismu.

Naše komunita vznikla v roce 2000 a tvoří ji čtyři sestry. Působíme v malé farnosti (70 věřících), kterou spravují kněží Misijní společnosti sv. Vincence de Paul a která je součástí diecéze západní Sibiř. Pomáháme ve farnosti,

organizujeme volný čas pro děti a mládež, pečujeme o nemocné na TBC a staráme se také o hospitalizované bezdomovce na traumatologickém oddělení místní nemocnice. Křesťanů je tady jen malé procento, většinou mají německé nebo polské kořeny. Mnozí z nich byli jako čtrnáctileté až patnáctileté děti vytrženi ze svých rodin a země sem, do táborů nucených prací. Teď je jim 70–80 let. Protože po celý život žili ve strachu, mnozí z nich ani před svou rodinou nehovořili o Bohu. Proto jsou jejich děti a vnuci většinou nevěřící. Pochopily jsme je, když jsme je navštěvovaly v jejich domovech a oni nám vyprávěli o svých životech. Celý život v tvrdé totalitě, ve strachu, bez náboženské výchovy a tradice.

Do kostela přicházelo mnoho lidí, kteří měli katolické kořeny, ale byli pokřtěni v pravoslavné církvi, protože nebyli katoličtí kněží. Touží po solidní katechezi, aby mohli poznat svou víru a podle ní žít. Proto jsme také ke svátostem připravovaly nejen mladé lidi, ale i ty, kteří jsou na sklonku života. Pro všechny, kteří chtějí prohlubovat svůj duchovní život, už sedm let připravujeme duchovní cvičení. Společná adorace, růženec, mše svatá, tříhodinové rozjímání, dělení se o své zkušenosti se sestrou nebo knězem, hudební meditace, společné zpytování svědomí – to jsou součástí každodenního programu.

Letos je to deset let od začátku působení naší komunity v Nižnym Tagilu. Od začátku je tady sestra Michaela, která vzpomíná: „Když jsem šla do Ruska, toužila jsem svědčit o Boží

Vincenc de Paul

Mezi mládeží

lásce k lidem. Slovo sloužit pro mě znamenalo „dělat“. Teprve tady, v Tagilu, jsem pochopila, co znamená sloužit – jak důležité je být přítomný. Proto svoje poslání v Rusku vnímám jako svědectví přítomnosti katolické církve v tomto prostředí. Svědčit svým životem o Kristu. Jsem s lidmi, jsem mezi nimi, modlím se za ně, za celý ruský národ a za všechny národy, které žijí na území ruské federace.

Pamatuji si, že když jsme před deseti lety přišly, v téměř čtyřistatisícovém městě nás přijímalo kolem 40 osob, a to jen v prostorech kostela – jinak jen cizí tváře. Po čase začali známosti. První, se kterými jsme se začaly zdravit, byly ženy, které každé ráno vynáší smět z domů a zametají ulice. Setkávaly jsme

se s nimi každé ráno, když jsme šly na mši svatou. Kromě těchto žen nás oslovovali a často na nás pokřikovali ti, kteří byli napití; ženy, které se napily, chtěly jít většinou do kláštera.

Pomalou, postupně nám Boží prozřetelnost ukazovala cesty, kde a jak můžeme sloužit chudým. Nejříve to byly babičky, potom děti v klubovně, pomoc na traumatologii v nemocnici, pomoc dětem, které čekaly na umístění do dětského domova, nemocní na TBC a bezdomovci. A jak to vidím dnes? Farníci se nás už nebojí, mluví s námi na ulici, v tramvaji, pokud potřebují, doprovázíme je k lékaři nebo na úřad, děti z klubovny nás zdraví na ulicích a běží k nám, některé už mají svoje děti a jim předávají důvěru, kterou mají k nám. Na policii, kam chodíme pomáhat chudým vyřizovat občanské průkazy, nás už berou jako sociální pomocníky. Podobně se na nás dívají lékaři v nemocnici.

Ve chvílích, kdy je mi těžko, Pán mě potěšuje a vychovává skrze různé situace. Několik z nich vám popíši:

❖ Pamatuji si Sergeje, který mi v TBC nemocnici, když jsem vešla do místnosti, řekl: „Michaelo, já umírám, ale pořád se modlím.“ A začal „Otče náš...“ Přidal se k němu několik lidí. Sergej zemřel.

Pastorace dospělých

❖ Dvaadvacetiletý Roman našel svou víru skrze nás při vyřizování dokladů. Prosil o křest. Byly jsme dojaté, když druhý den po křtu zemřel. Nestihly jsme mu vyrobit občanský průkaz, ale měl pas do nebe.

❖ Nedávno přišla do kostela dvaasedmdesátiletá žena ze vzdálenosti 850 km. Po přípravě přijala poprvé svátosti: křest, svátost smíření, eucharistii a pomazání nemocných. Možná zároveň i naposled, protože žije v buši.

❖ Velikou radost pamatuji, když jsem viděla rozzářené oči dětí u Betléma. Ale nejen dětí, také babiček, které vzpomínaly, že něco takového viděly naposled, když jim bylo 4, 5 roku...

❖ Babička Nina několikrát přišla do kostela a říkala, že velmi touží po první zpovědi a přijímání, ale potom přestala do kostela chodit.

Nákup pro nemocného s TBC

Nevěděly jsme proč, zvonily jsme v bytě, ale neotvírala. Jednou večer jsem viděla, že v jejím bytě svítí světlo. Zazvonila jsem u dveří. Otevřela její dcera. Babička měla mozkovou příhodu. Přišel kněz, poprvé přijala svátosti a odešla k Otci.

❖ Těžký osud tady mají bezdomovci. Alexeje, kterému jsme v říjnu vyprosili přijetí do TBC nemocnice, propustili už v únoru. Bylo minus 15, pak minus 25 a 28 stupňů. Žil v horách, bez střechy nad hlavou. V létě to nějak šlo, ale v zimě, i když jsme za ním chodily dvakrát za den s teplou polévkou a čajem, to, co nesnědl, za chvíli zmrzlo. Nám stačilo 40 minut, než se najedl a než jsme se s ním trošku prošly, aby

Náš kostel

se pohyboval. Jednou, když jsme šly do lesa v noci, bylo minus 28 stupňů. Myslely jsme, že ho najdeme mrtvého. Byly jsme úplně bezmocné, a proto jsme zase šly do TBC nemocnice a prosily jsme paní doktorku, aby Alexeje zase přijali. Řekla nám, že tam už je 14 bezdomovců, že z každého se musí zodpovídat, proč tam je, a oni se ještě k tomu chovají jako bezdomovci. Ale nakonec Alexeje přijala. Děkovaly jsme Pánu, protože potom několik dní bylo až minus 35–38 stupňů Celsia.

Takové okamžiky mi pomáhají sloužit lidem. Nedělám velké věci, ale můžu dělat malé věci s láskou všude tam, kam mě Boží prozřetelnost pošle. Děkuji Pánu za milost, že mohu sloužit chudým v zemi, kde víra v Boha byla tak dlouho pronásledována.“

Sestra Michaela
dcera křesťanské lásky, Nižný Tagil

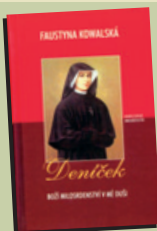
Dcery křesťanské lásky sv. Vincence de Paul, známé jako vincentky, se věnují službě chudým a jakkoli potřebným lidem. Sestry Slovenské provincie působí na Slovensku, v Čechách, na Ukrajině a v Rusku. Společnost je rozšířena po celém světě a má přibližně 20 000 sester.

Adresa:

Oravská 10, 949 01 Nitra, Slovensko
Tel. 00421/376920600
e-mail: sekretariat@vincentky.sk

JIRÍ ŠTOURÁČ – akademický malíř a restaurátor. Působil jako asistent v ateliéru kresby na pražské AVU. Ilustroval např. Kytici K. J. Erbena, román Šťastný Per H. CH. Andersena, básnickou sbírku Sansepolcro M. Doležala a jiné. Společně s Ivanem Kolmanem napsal knihu Cesta do Compostely jako deníkový záznam jejich pěší pouti. Publikoval texty o umělcích jemu zvlášť blízkých, např. Jan Zrzavý, Piero della Francesca, Balthus. Mimo své vlastní malířské tvorby se věnuje restaurování nástěnných maleb.

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

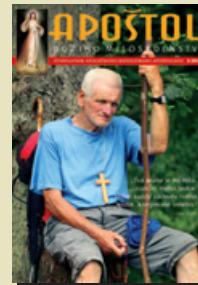

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŤ SVĚTLO!

Nabízíme vám možnost posláním brožurky, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. Brožurka je formátu „Apoštola“ (A5), má 48 stran. Cena není stanovena, za brožurku můžete přispět složenkou, která je přiložena.

Brožurku si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32,
tel. 566 502 855, 774 521 531, email: info@slavkovice.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým darem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

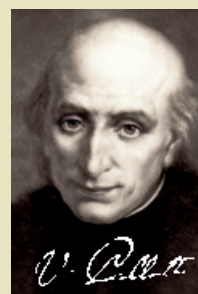
„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

POUŤ NÁM
PŘIPOMÍNÁ,
ŽE JSME VŠICHNI
NA CESTĚ

